

خداوند را حمد گوید زیرا که نیکو است و رحمت او تا ابدالآباد است. خدای خدایان را حمد گوید، زیرا که رحمت او تا ابدالآباد است. ربّ الارباب را حمد گوید، زیرا که رحمت او تا ابدالآباد است. او را که تنها کارهای عجیب عظیم می کند، زیرا که رحمت او تا ابدالآباد است. او را که آسمان ها را به حکمت آفرید، زیرا که رحمت او تا ابدالآباد است. او را که زمین را بر آب ها گسترانید، زیرا که رحمت او تا ابدالآباد است. او را که نیرهای بزرگ آفرید زیرا که رحمت او تا ابدالآباد است. آفتاب را برای سلطنت روز، زیرا که رحمت او تا ابدالآباد است. ماه و ستارگان را برای سلطنت شب، زیرا که رحمت او تا ابدالآباد است.

مزامیر ۱۳۶: ۱ - ۹

"محبت خداوند به ما باعث پرستش او توسط ما می شود"

پرستش خداوند بخش جدا نشدنی از زندگی یک مسیحی است. ما خداوند را در دعاها، سرودها و در هر روز از زندگیمان می پرستیم و ستایش می کنیم. این نشان دهنده شکرگزاری و حیرت ما از هستی خداوند و محبت او نسبت به ما است. پرستش یک عمل بر آمده از قلب و درون است که در جواب نیکویی مطلق و وفاداری کامل خداوند و روح مقدس او به انجام می رسد. شخصیت و موجودیت خداوند تنها و تنها لایق پرستش است.

به عنوان یک انسان، این که تمایل به پرستش در ما وجود دارد یک امر طبیعی است. اما این تمایل به تنهایی نمی تواند به پرستش خداوند حقیقی منجر شود! بسیاری از افرادی که خداوند را نمی شناسند، چیزهای متفاوتی را پیدا می کنند تا آن را به عنوان خداوند پرستش کنند به طور مثال: کار، خانواده، پول، موفقیت، چیزهای مادی و غیره... این افراد شاید متوجه این موضوع نشوند و مطمئناً برای این موارد سرود پرستشی هم نمی خوانند و یا بر روی زانو به حضور آنها نمی روند تا دعا کنند و آنها را بپرستند، اما این موارد جایگاه خداوند را در قلب های آنها تسخیر کرده است.

همانطور که اشاره کردیم پرستش، حالت و عملی بر آمده از قلب ما است. اگر محبت ازلی و ابدی خداوند را به خودمان درک کنیم و بفهمیم که خداوند بدون هیچ شرطی به ما محبت می کند، آن وقت قلب مان پر از شادی می شود و این خوشی و سعادت منجر به پرستش او می گردد. دقیقاً مثل این است که شخصی به شما کمکی می کند و یا بطور غیر منتظره به داد شما می رسد و در آن

لحظه تمام وجود شما پر از حس قدردانی و تشکر نسبت به آن شخص می‌شود. شما با این عمل به طرف مقابل نشان می‌دهید که قدردان و سپاسگذار او هستید. دقیقاً همین شرایط در مقابل محبت خداوند به ما نیز صدق می‌کند تنها فرق آن این است که محبت خداوند بدون شرط، بدون انتظار و ابدی است. به همین خاطر است که تنها او لایق پرستش می‌باشد!

لطفاً مزامیر ۱۰۳ را هم مطالعه کنید.

چند لحظه در سکوت خود به محبت خداوند در زندگی فکر کن. به راه‌های متفاوتی فکر کن که می‌توانی خداوند را پرستی و شکرگزار او باشی. این راه‌ها نباید تنها شامل موزیک و سرود باشد بلکه از طریق زندگی هر روزه تو و من و نوعی که با جامعه اطرافمان برخورد می‌کنیم شروع می‌شود. سعی کنیم کلام ما فیلتر شده باشد و نور و نمک این دنیا باشیم. آمین!

